

decemberében abbahagyta a tanítást, eredetét nem írhatott, ezért hosszú ideig kenyérkereső foglalkozása a fordítás lesz.

Én befejeztem az évet Hódmezővásárhelyen, de természetesen – édesapámhoz hasonlóan – még többször lementem, barátnői meghívásra, vagy édesapám mellé háziasszonykodni. Ezek közül a legemlékezetesebb, amikor Pilinszky Jánost hívta meg barátságuk, báty-öccs kapcsolatuk elmélyítésére s én voltam a háziasszonyuk. János sokáig emlegette a zsírban úszó mákos tésztát, amit, hogy a kezdő szakácsnő kedvét el ne vegyék, apuval együtt hősiesen megettek.

Egyetemi éveim alatt, s míg a gyermekeim kicsik voltak, ritkán jutottam le Vásárhelyre, de a fontosabb eseményeken igyekeztem ott lenni: a Cseresnyés találkozón, az Életmű sorozat indításakor, *Az írás ördöge* bemutatóján, majd édesapám halála után; amikor a Könyvtár fölvette a nevét, a szobor avatáson, különböző megemlékezéseken, a *Németh László Társaság* megalakulásakor és még hosszan sorolhatnám.

Mióta nyugdíjba mentem, férjemmel minden évben többször vagyunk Vásárhelyen és nemcsak édesapám ügyeivel kapcsolatban, a város ünnepeit is a magunkénak érezzük. Véleményem szerint a budapestieknek nincs igazi szülőföldjük, az évek során hányódnak a nagy város egyik kerületéből a másikba, nem ismerik még a szomszédjukat se, a hely ahol születünk éppen úgy elvész előlünk, mint a pap, aki keresztelte. Én éppen ezért kértem néhány éve, hogy lehessen Hódmezővásárhely tiszteletbeli polgára, hogy tartozzak valahová, s úgy tűnik, a vásárhelyiek el is fogadtak.

Az írás címét, mint tudják, édesapámtól vettem kölcsön, de én valóban úgy érzem, hogy számomra is Vásárhely a „Boldogság szigete” volt.

